

VERSLAG BEZOEK AAN HET DEENSE "OENSE HÛS" IN ODENSE

Dinsdag 28 september 2010

Om 9.15 uur vertrekken we van het stadionplein. We stappen met zijn dertienen in een grote knal oranje bus met Hans als onze chauffeur, uitgewuifd door onze brengers. Ook buurvrouw Ans en participant Nita komen ons uitzwaaien. Nita drukt ons nog op het hart om vooral Deense kaas mee te terug te nemen voor de achterblijvers.

Via Amersfoort, Apeldoorn, Enschede rijden we naar Osnabrück. In Brockbacht hebben we al een plaspauze. De chauffeur heeft zijn eerste rustpauze. Na een halfuurtje gaan we weer op weg. Bremen wordt al snel gepasseerd. We rijden door Hamburg, een Hanzestad. Grote kranen wijzen op veel scheepsactiviteiten. Bij Raststätte Grundbergsec Süct drinken we koffie. Anneke peuzelt een Rumkugel op en Frans een Nussecke. En dan gaan we weer verder, over de brug van het kanaal Nordsee-Ostzee bij Büdelsdorf. In Flensburg hebben we er 614 kilometer op zitten. Nog een klein stukje en we zijn er. Het zonnetje komt tevoorschijn. Manja geniet van de prachtige wolkenpartijen. Ze zit hoog en pal achter de chauffeur en heeft zodoende een geweldig uitzicht op de fraaie luchten.

Om 16.20 uur - de vijf is in de klok, dus het mag) - komt Edith met een glas wijn. Daar zeggen we geen 'nee' op. We proosten op een fijn verblijf in Odense. Ook de pinda's, die Ab ons al eerder heeft toegezegd, komen boven water.

Opnieuw hebben we een plasstop, nu bij Padborg. Het is 18.00 uur en we beginnen aan het laatste stuk.

Gedurende de gehele reis loopt Trees van voor naar achteren en van achter naar voor met versnaperingen. Dat begon al bij de koffie, verzorgd door onder andere Johan en Roland. Roland en Sylla verhuizen daarna naar een rustiger gedeelte in de bus om nog wat bij te slapen. Ze hebben een korte nacht gehad.

Trees en Bep vertellen de nodige weetjes over de Denen en Denemarken gedurende de reis. Ze citeren uit verschillende gidsen. Zo zouden de Denen zeer van zoetigheid houden, maar ook van stiptheid en regelmaat. Dat we gewaarschuwd mogen zijn!

Bij Kolding gaan we de brug over naar het eiland Funen. Het eiland waar de stad Odense op ligt. We arriveren om 19.25 uur voor ons Comfort Hotel Windsor.

Na wat geschuif en verhuizingen heeft iedereen een kamer die bevalt. Trees en Jaap zijn zeer tevreden met hun suite op de derde etage, de rest zit naar tevredenheid op de tweede. Men is zich aan het settelen.

Om 20.10 uur gaan we dineren bij het aanpalende hotel op de hoek. We genieten van het eten. Het is een buffet, dus we kunnen nemen wat we graag willen. Velen doen zich tegoed aan de heerlijke chocoladetaart! We horen dat Odense uitgesproken wordt als "Oense". Kennelijk wordt de 'd' tussen twee klinkers niet uitgesproken in het plaatselijke dialect. Na het eten zijn de meesten naar hun kamer gegaan. De 'diehards', waaronder Johan, Thomas en Anneke, maken nog een wandeling naar de rivier.

Woensdag 29 september 2010

Wij ontmoeten elkaar bij het ontbijt. Niet iedereen heeft even goed geslapen. Het ontbijt is heel goed. Voor elk wat wils. Zeer bijzonder is de kennismaking met een speciaal kaassnijapparaat. Wellicht heeft dit de consumptie van kaas bevorderd. Na het ontbijt wachten we nog even, maar eindelijk, daar is dan de bus. Om 11.00 uur vertrekken wij voor een tocht over het eiland Funen. We rijden over wegnummer negen, van Odense naar het zuiden. In dit zuidelijk gedeelte bezoeken we het Egeskov-slot. Eerst maken we een fotosessie met de slotbewoners, die buiten opgesteld staan.

Vervolgens bezoeken we het speelgoedmuseum (Legetoj's Museet). Via een korte trap is dit museum te betreden. Er is een lift voor rolstoelen en aanverwante vervoermiddelen, maar deze is heel goed waarneembaar - al lang buiten gebruik. Dan volgt een bezichtiging van het kasteel. Vanwege de aanwezigheid van een aantal trappen en afwezigheid van een lift neemt een kleine groep hieraan deel. Het bezichtigen van zowel het speelgoedmuseum als het kasteel wordt door allen als 'heel interessant' en 'niet te willen missen' beoordeeld. De anderen maken een wandeling over het terrein en proberen elkaars vervoermiddelen uit. Johan gaat als enige de uitdaging aan om via een hangbrugconstructie tussen de bomen door te wandelen, terwijl Frans zich laat vereeuwigen met een levend kunstwerk.

De later herenigde hele groep doet zich te goed aan koffie en gebak. Daarna verlaten wij de slottuinen om met de bus naar Faaborg te rijden. Het is een tamelijk lange kronkelige weg over hoogten en diepten die ons langs prachtige landschappen en door rustige dorpjes naar Faaborg voert. Hier maken wij een wandeling langs het water en door het centrum. Onze wandeling eindigt bij een merkwaardig kunstwerk, dat aller aandacht trekt en vele camera's in werking stelt. Op het pleintje, waar dit beeld staat, wordt volop genoten van de zon. Ja, want het weer, dat 's morgens bij ons vertrek begon als fris herfstweer veranderde allengs in zonnig, bijna zomers in de namiddag. De busrit terug naar het hotel maken wij dan ook met in het hoofd de herinnering aan een schitterende, geslaagde dag.

Om 20.10 uur is afgesproken voor het diner. Eigenlijk is dit de maaltijd die voor de dag van aankomst was gepland, maar omwille van de tijd naar vandaag is verzet. Nu blijkt echter dat in het restaurant dinertime van 18.00 – 21.00 uur is. Wij hebben dus één uur om van de maaltijd te genieten. Niettemin is het in dat ene uur heel goed gelukt. Misschien omdat wij met het menu, dat aan dat van de vorige dag gelijk was, al vertrouwd waren. Voor natafelen is echter geen tijd. Dat doen we dan maar in het hotel. Ook gezellig.

Jammer, dat deze gezellige dag moest eindigen met een lelijke val van Frans. Op het moment waarop ik deze laatste regel over de woensdag opschrijf, is mij nog niet bekend wat de bevindingen zijn van het ambulancepersoneel, die in een mum van tijd met loeiende sirene bij het hotel aankomen.

Donderdag 30 september 2010.

Frans zit vanmorgen gewoon aan het ontbijt. Hij bleek gisteravond nog naar het ziekenhuis te zijn geweest. Hij heeft een paar kneuzingen opgelopen en krijgt daarvoor wat pijnstillers. Na het ontbijt rookt hij een sigaretje, dus alles lijkt ons oké.

Om een uur of tien lopen we met Manja, Johan, Ab en Edith naar een schilderachtig wijkje waar het huis van H.C. Andersen staat. Er is ook een souvenirwinkeltje met heel veel trollen, maar het poppetje, dat Anneke zoekt, is daar niet bij. Op het marktpleintje - daar vlakbij gelegen - zitten we even op een bankje en genieten van de rust en de zon. Er staat ook een fraai standbeeld van H.C. Andersen, zoals altijd afgebeeld met zijn zwierige mantel en hoge hoed.

Samen met Anneke bezoek ik het Andersen -museum. Er is een grote verzameling te zien van gipsafgietsels van Andersen-beelden, originele brieven, knipwerkjes en allerlei boekjes die hij heeft uitgegeven. Jammer dat wij de Deense taal niet machtig zijn. Tenslotte drinken we koffie in het café en lopen nog even een rondje door de fraai aangelegde tuin met grote vijver. Daarna proberen we de weg naar ons hotel terug te vinden.

De koffie staat klaar in de ontbijtzaal. Annie beheerst haar Deens al vrij aardig. Ze wijst ons op een berichtje in de Politiken van vandaag: "Messerschmidt som radgiver for Geert Wilders". Laat Wilders eerst maar eens zien dat hij een kabinet bij elkaar krijgt.

Om half drie gaan we met de bus naar het congrescentrum, waar lezingen gehouden worden over dementie en hoe daarmee om te gaan. Er is goedkeurend gemompel als wij met onze professionele film op de proppen komen. Daarna verzorgt Bep een powerpointpresentatie om een indruk te geven van het Amsterdamse Odensehuis. De middag wordt afgesloten met een optreden van het koor van het Deense contact en informatiecentrum voor dementie met een begeleidster van het conservatorium. In Denemarken zijn hogeropgeleiden verplicht om zijn of haar professe ook vrijwillig in te zetten. Dit maakt dat men in het centrum vrij gemakkelijk beroepskrachten kan inzetten voor het centrum.

's Avonds eten we bij de Italiaan, met dank aan De Stichting Huiberts en de bemiddeling van Johanna Eijmael van Stichting Dynamo Ouderen, die ons een bijdrage hebben geschonken om met de groep uit eten te gaan in Odense. Sylla beleeft de avond van haar leven als blijkt dat haar favoriete bubbeltjeswijn op de kaart staat. Na de Irish coffee schuift uw verslaggever moe maar tevreden in zijn koffer.

Vrijdag 1 oktober

Vandaag is het mijn beurt om een verslag te schrijven. We gaan van 09.30 – 12.00 uur op bezoek bij het Odensehuis in Denemarken, ons grote voorbeeld, op uitnodiging van de participanten. De bus haalt ons op om 9.15 uur. We worden ontvangen door Ulla, de coördinator van het huis en een participant; Grethe. De naam van het centrum is een hele lange, maar het staat in de buurt bekend als "the center "of Ulla house". De ruimte is heel gezellig en functioneel ingericht; een gemeenschapsruimte, keuken, zitkamer, kantoorhoek en garderobehoek. Er is ook een tuin met een klein tuinhuisje voor mensen die zich even terug willen trekken.

We gaan zitten rond een grote tafel waar de koffie en taart al klaar staat. Ulla stelde zichzelf voor en vertelt een en ander over haar taken in het huis en daar buiten. Dat blijkt nogal wat te zijn. Zij doet ook veel aan fundraising en reist daarvoor het hele eiland af. Het huis wordt dan gerund door vrijwilligers, waar er wel 50 van zijn. Het huis is open van 10 tot circa 16 uur. Er is een vast programma met de verschillende activiteiten over de week verdeeld, zoals biljarten, poolen, bewegen, schilderen en verschillende buitenactiviteiten.

Grethe is een dementerende , zo te horen in het beginstadium en tegelijkertijd vrijwilliger. Zij vertelt met enthousiasme over haar functioneren in het huis. Verder is er Lars, hij is een pastor, die samen met een groep jonge dementerenden bij elkaar komt in zijn kerk en geregeld hun problemen met hen bespreekt en met dezelfde groep ook informatie uitdraagt. Kurt, nummer drie, is een vrijwilliger met een demente vrouw die van alles kan. Hij fotografeert ook. Karen is de vierde van het

ontvangstcomité. Zij houdt zich bezig met onder andere beweging en aquarelleren. Na de ontvangst, drinken we koffie en eten we taart.

Bij binnenkomst, eerder dus, werd door Ab een mooi opgemaakte mand met Hollandse lekkernijen en narcisbollen overhandigd namens ons allemaal.

We krijgen één voor één of voor twee de gelegenheid om iets over onszelf te vertellen. Trees leest een gedicht van Frans voor, vertaald door haarzelf en Bep. Het is erg mooi en wordt gewaardeerd. Onze groep heeft nogal wat vragen, zo ook Bep. Vragen die voornamelijk van organisatorische en financiële aard zijn, maar waaraan wij ook een bijdrage kunnen leveren.

Tot slot maken we nog een rondgang door huis en tuin en wordt er een groepsfoto gemaakt door Kurt. Dan is het tijd om de bus weer op te zoeken.

Bij terugkomst in het hotel splitsten we ons in drieën: een gedeelte gaat slapen/rusten, een gedeelte gaat met Johan op zoek naar een trol voor Trees en ansichtkaarten voor de thuisblijvers en een gedeelte gaat met Bep op zoek naar kaas voor de lunch van dinsdag in opdracht van Nita en Deense spullen voor de komende Open Dag, die een Deens tintje zal krijgen.

Voordat we ons vanavond in het feestgedruis begeven, wil ik Bep en Johan bedanken, namens ons allen, neem ik aan. Zij hebben op onnavolgbare wijze onze groep, bestaande uit deelnemers met hun eigen willetjes en wensen, zo harmonieus op één lijn weten te krijgen. Bep is onvermoeibaar sociaal bezig en Johan weet met zijn kwinkslagen en aanstekelijke lach alle oneffenheidjes weg te strijken.

De bus brengt ons om 16.30 uur naar het feestgebouw, waar we samen met 150 genodigden in een hal worden ontvangen met een drankje.

Eénmaal in de zaal worden we aan een tienpersoons ronde tafel genood. Alles is goed verzorgd en het eten is heerlijk. Tussen de gangen door zijn er speeches, optredens en samenzang, alles uiteraard in het Deens. Na de koffie en de taart wordt er gedanst. Ook door enkelen van ons, maar om 22 uur vinden we het welletjes en gaan met twee taxi's naar het hotel. De buschauffeur heeft een goede nachtrust nodig voor het vroege vertrek de volgende dag, dus hij heeft ons niet vergezeld naar het feest.

Ulla en Grethe hebben ons verzekerd dat ze in april naar Amsterdam zullen komen. Graag, want het zijn geweldige vrouwen. Nog een glaasje wijn van Bep gedronken, spullen pakken en slapen. Morgen vertrek om 8.30 uur

Zaterdag 2 oktober

Om 8.35 uur vertrekken we, vijf minuten te laat, dat zal onze chauffeur Hans niet prettig vinden. 765 kilometer terug naar Amsterdam. De planning is om 19.00 uur in Amsterdam aan te komen. Hans moet hem op zijn staart trappen volgens Thomas.

Het is best koud en een beetje somber. Ik ben benieuwd of we onderweg herten zien, degene die opletten tenminste. De anderen trekken het in twijfel, maar ik weet wel beter. Bij Vissenbjerg klaart het weer wat op. Wie weet wordt het toch ook nog mooi deze laatste dag. De buitentemperatuur is op het ogenblik elf graden, maar in de bus is het nu lekker. Nabij Lillebqelk staan erg veel windmolens. Ze ontsieren het landschap, maar ze zijn echt nodig oor het opwekken van groene stroom. We zullen ermee moeten leren leven.

Om 9.23 verlaten we het eiland Funen. Het is boven water mistig. We gaan op naar Fredericia. Wat is dit toch een schoon land. Daar kunnen we in Nederland een puntje aan zuigen. Bij Haderslev staat me toch een stier! Hij heeft een heel stel dames om hem heen. Niemand heeft het in de gaten. De meesten lagen te slapen, maar ik moet aan het werk.

Manja deelt als eerste drop uit, gevolgd door de tumtum van de buurman van Frans en Annie. Altijd lekker. Om 10.15 uur volgt het eerste rondje koffie. Bep moet aan de slag. Johan deelt uit. Het zijn echt onze coördinatoren, zelfs de koek ontbreekt niet.

Bij Gvaense zien we ook weer de windmolens en groepen trek vogels. Mooi is dat in zo'n wijds landschap. Om 10.28 uur gaan we de grens over. We weten tenminste weer waar we het over hebben. De Denen versta je voor geen meter. Alhoewel..... Om 10.33 uur gaat Manja even achter in

de bus een tukje doen. Nog steeds geen herten, maar nu wel een kudde geiten. Noem je dat wel een kudde of heet dat anders? We stoppen bij Rasthof Hüttener Berge. Het is 11.00 uur. We drinken lekkere koffie. Dan wil Bep broodjes gaan smeren. Wil ja, maar Thomas heeft het beleg onder in de bus gestopt bij de bagage. Nu worden we allemaal gestraft. Kunnen we pas lunchen bij de volgende stop. Allemaal hongerlijden dus. Gelukkig hebben Jaap en ik een gebakje gedeeld. Ja hoor, een hertje. Frans en Annie zijn bij de les, ook Roland. We zitten dan ook dicht bij een natuurpark. Na 12 uur hebben we een broodje met boter (tevredenheid), zie boven Thomas. Ook de appels komen langs, zuur en zoet. Om 13.00 uur zijn we bij Pynkt, vlak voor de afslag Hollenstedt. Het regent. Johan had het ons al verteld: in Amsterdam regen, maar morgen mooi weer! Weer een hert, nu, jé. Een hertje dat wordt door meerdere participanten opgemerkt?? Frans ziet een groep ganzen. Bep ziet de geitjes weer. Ze moet een andere bril opzetten, want het ze zijn echt hè. Twee zijn aan het grazen en twee liggen er te herkauwen. Johan loopt maar met de snoeptrommel. Gek, hij wordt niet leger maar voller.

Om 13.40 stoppen we bij Grundbergsee Nord. Even de benen strekken, wat drinken et cetera. We gaan weer op weg, koppen tellen, snel klaar. Het houdt op met zachtjes regenen. De bus krijgt een wasbeurt. Annie ziet ook een hert. Maar het blijkt een hekje te zijn. Om 15.15 uur geeft onze leiding weer een broodje weg. Nu niet zonder maar met kaas onder uit de bus. De laatste stop is om 16.50 bij de Poppe. Bep neemt Jaap mee. Trees is te lui om op te staan. Johan haalt ijsjes, een team om te zoenen.

Ik denk dat ik voor alle participanten spreek: dank je wel allemaal voor deze schitterende week.
(Doen we nog eens over hé?)